

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Kalis, s. r. o.**, IČO 29306841
sídlem U pošty 273/9, 625 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/116765-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/116765-421/1, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 1. 6. 2018, č. j. BMA-T-216/2018, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 6. 2018, č. j. BMA-T-216/2018, kterým správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobci příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2018 podle § 78a odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ve výši 29 111 Kč, které žalobce uplatňoval jako

náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, o které lze zvýšit příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti (dále jen “zvýšené náklady”).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce, za použití obdobné argumentace jako v jím podaném odvolání, namítá, že správní orgán prvního stupně činí nedůvodné rozdíly ve své rozhodovací praxi, čímž uvádí žalobce do stavu právní nejistoty, neboť od roku 2014 žalobce stejným způsobem uplatňuje nárok na zvýšenou náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců, jejichž činnost spočívá v poskytování školení klientům žalobce, přičemž až do napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vždy došlo k vyhovění žádosti žalobce o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce v plné výši. Žalovaný odmítl přiznat žalobci nárok na příspěvek na zvýšené náklady, přestože se dle žalobce s ním ztotožnil v tvrzení, že změna v metodice uplatňování dalších nákladů na dopravu od 1. 1. 2018 nemůže být důvodem pro změnu rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně, neboť metodický pokyn není závazným při rozhodování správního orgánu prvního stupně, stejně jako se s ním žalovaný ztotožnil v tvrzení, že od 1. 1. 2018 nedošlo k takové změně právní úpravy, která by měla ospravedlnit změnu v rozhodovací praxi správního orgánu prvního stupně.
4. Pokud žalovaný tvrdí, že v období 2014 až 2017 docházelo k nezákonnému vyplácení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve zvýšené výši, mělo dle žalobce dojít k zahájení řízení na náhradu škody, způsobenou nesprávným úředním postupem, k čemuž však nedošlo, proč se argumentace žalovaného jeví žalobci jako účelová. Činnost žalobce spočívá ve vzdělávacích aktivitách, které probíhají mimo sídlo žalobce, přesto je však z důvodu postižení zaměstnanců žalobce možno tuto činnost provádět pouze za pomoci osobní dopravy. Výklad žalovaného, který nespátňuje ve vyslání na pracovní cestu dopravu na pracoviště, shledává žalobce formalistickým, neboť jeho zaměstnanci vykonávají svou pracovní činnost v různých místech České republiky a k tomu se dopravují. Pokud by však žalovaný trval na svém formalistickém přístupu, musel by žalobce dle jeho názoru naplnit podmínku pro přiznání zvýšených nákladů na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, neboť spolu se zaměstnanci jsou do místa školení dováženy vždy materiály, jako jsou tištěné materiály, flipcharty, dataprojektor, občerstvení, nádobí apod. Žalobce by tedy při použití formalistického výkladu musel naplnit podmínku pro přiznání nákladů na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na dopravu materiálu a výrobků.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nad rámec toho, co již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, uvádí, že příspěvek na náklady dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště nemohl být žalobci přiznán, neboť ze správního spisu vyplývá, že se zaměstnanci dopravovali za klienty automobilem jednatelky žalobce, a dopravu tudíž nezajišťoval zaměstnavatel. Dále žalovaný uvádí, že kdyby měl žalobce

v pracovních smlouvách se svými zaměstnanci stanoven výkon práce např. jako Česká republika, a dopravu zajišťoval žalobce, nikoliv jeho jednatelka, pak by bylo možno přiznat žalobci příspěvek na náklady na dopravu osob se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště, avšak nikoliv jako celé cestovní náhrady, nýbrž pouze jako konkrétní náklady, které žalobci při dopravě zaměstnanců se zdravotním postižením na pracoviště a z pracoviště vznikly.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry správního orgánu prvního stupně, aprobované žalovaným v napadeném rozhodnutí, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve zvýšené výši, stanovené v zákoně o zaměstnanosti.
8. Podle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že „[z]aměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.“ Podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti platí, že „[p]říspěvkem jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % prostředků skutečně vynaložených na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 12 000 Kč, jde-li o osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), a nejvýše 5 000 Kč, jde-li o osobu zdravotně znevýhodněnou. Pro účely stanovení výše příspěvku se skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy snižují o částku odpovídající výši poskytnuté naturální mzdy, srážek ze mzdy nebo platu určených k uspokojení plnění zaměstnavatele podle občanského zákoníku, s výjimkou srážek provedených k uhrazení škody, za kterou zaměstnanec odpovídá, nebo příspěvku zaměstnance na stravování podle § 236 zákoníku práce, nebo náhrady mzdy nebo platu poskytnuté zaměstnanci při překážkách v práci na straně zaměstnavatele“
9. Dle § 78a odst. 3 platí, že „[z]aměstnavateli k příspěvku podle odstavce 2 náleží paušální částka 1 000 Kč měsíčně na osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 na náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá. Zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou 12 000 Kč a příspěvkem poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b). Zvýšení příspěvku podle věty druhé nelze uplatnit na osobu se zdravotním postižením pracující mimo pracoviště zaměstnavatele nebo na zaměstnance agentury práce, který je osobou se zdravotním postižením a je dočasně přidělen k výkonu práce k uživateli.“
10. Podle § 78a odst. 12 písm. c) platí, že „[z]a další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním

postižením, kterými jsou náklady na dopravu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na pracoviště a z pracoviště, nebo dopravu materiálu a hotových výrobků.“

11. Před meritorním posouzením žalobcem uváděných žalobních námitek se nicméně krajský soud v první řadě zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého *„ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“*). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
12. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námítky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námítky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
13. Krajský soud má za to, že o takový případ se jedná i v nyní projednávané věci, což platí zejména ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak totiž vyplývá z jeho obsahu, správní orgán prvního stupně po shrnutí právního a skutkového stavu

odůvodnění svého rozhodnutí doplnil pouze jedním stručným odstavcem, v němž stroze vyjádřil svůj právní závěr o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve smyslu § 78 odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Navzdory skutečnosti, že správní orgán prvního stupně používá formulaci „z těchto důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozhodnutí“, žádné konkrétní a zejména podrobně předestřené důvody vedoucí správní orgán prvního stupně k učinění takového právního závěru z odůvodnění rozhodnutí seznatelné nejsou, přestože žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně na podporu své žádosti o přiznání příspěvku snesl celou řadu argumentů (obdobných s žalobními námitkami), s nimiž se ovšem správní orgán prvního stupně nijak nevypořádal, pouze je toliko rekapituloval. Takový postup správního orgánu prvního stupně je v nyní projednávané věci tím méně akceptovatelný z toho důvodu, že, jak vyplývá z obsahu správního spisu a z žalobcem doložených rozhodnutí téhož správního orgánu z předchozích období (2013 až 2017), v nichž mu byl shodně uplatňovaný příspěvek přiznán v plné výši, správní orgán prvního stupně oprávněnost požadovaného příspěvku vyhodnotil odlišným způsobem, čímž tedy došlo ke změně jeho dosavadní rozhodovací praxe, aniž by však tuto změnu důkladným, srozumitelným a tedy přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je proto dle krajského soudu v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

14. Krajský soud se sice ztotožňuje s názorem žalovaného, že v rámci správního řízení z důvodu jeho celistvosti je za určitých okolností možno doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odůvodněním rozhodnutí odvolacího orgánu a tedy tímto postupem případně zhojit nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Po přezkoumání obsahu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ovšem krajský soud dospěl k závěru, že vada nepřezkoumatelnosti žalovaným napravena nebyla. Dlužno ovšem dodat, že s ohledem na skutečnost, že v nyní projednávaném případě vytýkaná vada nepřezkoumatelnosti u rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dosahuje takové intenzity, že by stěží bylo vůbec možné takovou vadu zhojit „doplněním“ či bližší konkretizací důvodů rozhodnutí v rozhodnutí odvolacího správního orgánu, neboť by se jednalo spíše o úplné nahrazení absentujícího právního názoru správního orgánu prvního stupně v rámci odvolacího řízení.
15. Jak totiž vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný jej založil toliko na argumentaci, že žalobci nelze přiznat příspěvek na zvýšené náklady z důvodu, že vysílá své zaměstnance na pracovní cesty. Dle žalovaného se pracovní cestou rozumí dle § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v rozhodném znění (dále jen „zákoník práce“), časově omezené vyslání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce, přičemž dle § 34a zákoníku práce se pracovištěm rozumí místo výkonu práce, a proto se při vyslání zaměstnance na pracovní cestu nemůže jednat o dopravu na pracoviště. Dle krajského soudu ovšem i tento stěžejní právní názor postrádá jakékoliv bližší odůvodnění, neboť v rozhodnutí absentují jakékoliv úvahy o tom, jaký je účel zvýšení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce v podobě úhrady nákladů na dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením dle § 78a odst. 12 písm. c) bod 1. zákona o zaměstnanosti, a jaká je tedy povaha dopravy, na niž lze příspěvek čerpat, tedy přesné vymezení toho, odkud a kam musí být zaměstnanec dopravován, aby tuto dopravu bylo možno podřadit pod § 78a odst. 12 písm. c) bod. 1 zákona o zaměstnanosti. Obdobné konstatování lze dle krajského soudu použít i při hodnocení závěru, že doprava zaměstnance z pracoviště do místa vyslání na základě

cestovního příkazu a následná doprava zpět na pracoviště není dopravou ve smyslu předchozí věty, neboť správní orgány se v napadených rozhodnutích nikterak nezabývají otázkou, zda na náhradu nákladů na dopravu zaměstnanců se zdravotním postižením na pracovních cestách nevzniká nárok vůbec, anebo zda není možno tyto náklady zaměstnavatele podřadit pod náklady na mzdy a platy, na něž je poskytován příspěvek dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

16. Pouze nad rámec výše uvedeného krajský soud doplňuje, že argumenty žalovaného ve vyjádření k žalobě nepovažuje za přesvědčivé. V zákoně o zaměstnanosti není uvedeno, že dopravu zdravotně postižených zaměstnanců na pracoviště a z pracoviště zajišťuje zaměstnavatel, nýbrž pouze to, že mu v souvislosti s touto dopravou vznikají náklady. Stejně tak je lichou argumentace žalovaného, že by příspěvek bylo možno přiznat tehdy, pokud by zaměstnanci žalobce měli jako místo výkonu práce určenu „Českou republiku“. Pokud totiž úvaha žalovaného vychází z názoru, že pracovištěm žalobce je ve smyslu § 34a zákoníku práce místo, které má určeno jako místo výkonu práce, a že tudíž pokud by zaměstnanci žalobce měli jako místo výkonu práce uvedenu Českou republiku, znamenalo by to, že při vyslání na pracovní cestu tyto zaměstnance vlastně žalobce vysílá na pracoviště, popírá tímto tvrzením žalovaný samotné znění ustanovení, na které odkazuje. Dle § 34a zákoníku práce platí, že „[n]ení-li v pracovní smlouvě sjednáno pravidelné pracoviště pro účely cestovních náhrad, platí, že pravidelným pracovištěm je místo výkonu práce sjednané v pracovní smlouvě. Jestliže je však místo výkonu práce sjednáno širěji než jedna obec, považuje se za pravidelné pracoviště obec, ve které nejčastěji začínají cesty zaměstnance za účelem výkonu práce. Pravidelné pracoviště pro účely cestovních náhrad nesmí být sjednáno širěji než jedna obec.“ V nyní projednávané věci proto nejde o to, jak mají zaměstnanci žalobce určeno místo výkonu práce, neboť i pokud by bylo místo výkonu práce zaměstnanců žalobce určeno jako Česká republika, pro účely cestovních náhrad by jejich pracovištěm stále byla pouze jedna konkrétní obec, ze které by tito zaměstnanci na pracovní cesty vyjížděli. Krajský soud je proto toho názoru, že v nyní projednávané věci je rozhodná povaha příspěvku dle § 78a odst. 12 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, nikoliv to, jaké místo mají zaměstnanci žalobce určeno jako místo výkonu práce. Jediné tvrzení žalovaného, které krajský soud shledává opodstatněným, je tvrzení, že cestovní náhrady nemohou být podle § 78a odst. 12 písm. c) zákona o zaměstnanosti vypláceny v plné výši, neboť podle tohoto ustanovení jsou propláceny pouze náklady na dopravu, nikoliv náklady na stravné, nocležné a další náklady, které mohou v souvislosti s vysláním a pracovní cestu vzniknout. Otázkou výše vyplaceného příspěvku je ovšem možné se zabývat teprve za situace, kdy bude na jisto postaveno, zda žalobci nárok na tento příspěvek vznikl či nikoliv.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S přihlédnutím k povaze vytýkané vady krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. současně přistoupil i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V dalším řízení bude žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
18. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

19. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady toliko za zaplacený soudní poplatek, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu